

מייקל דרייטון

בדולח באוויר שלוש סונטות לָאָן

מאנגלית: עופרה עופר אורן

מייקל דרייטון (1563-1631) פרסם ב־1594 מחזור של 64 סונטות שכתב כעשר שנים קודם לכן. השירים הופנו אל אהובתו, אָן, בתו של המעסיק שלו, הנרי גודרי, שדרייטון שימש כמשרתו האישי. כשהשירים נכתבו הייתה אן כבת ארבע עשרה, ודרייטון היה מבוגר ממנה בשמונה שנים. אן לא נעתרה לחיזוריו של המשורר העני, ונישאה לאחר — גבר הולם יותר, מהמעגל החברתי הנכון. דרייטון נותר ברווקותו עד סוף חייו.

נראה כי דרייטון הכיר את ויליאם שייקספיר, ויש גם מי שסבורים שהסונטות הנודעות של שייקספיר שאבו השראה מהסונטות של דרייטון.

*

אַל תַּסְתַּלֵּק, הוּ זְמַן זָרִיז וצִפֶּה,
לִפְנֵי שֶׁתַּעֲבֹר לְעוֹד עֵדָן,
בְּמִי שְׁבָה הַטּוֹב וְהַיָּפֶה
נִשְׁקָה, פְּנֵי הַשָּׁמַיִם, זִיו מוֹזָן.
הַיֵּט נָא, זְמַן, בְּרָאִי הַמִּתְנוּצֵץ,
אֶת עֲלוֹמֶיךָ שֶׁחִלְפוּ רֵאָה.
יְפִי עוֹלָם בִּינְקוּתוֹ-אֵין-קֶץ,
בְּטָרֶם הַתְּרַחֵשׁ – לִכְךָ תִּשְׁעָה.
וְלַעֲתִיד סֵפֶר בְּתָם עַל מֶה
שֶׁכָּאן הָיָה, אֲמֹר לְצִאֲצָא
כִּי־צִד רְאִיתָ כָּאן יַפְעָה שְׁלֵמָה,
וְאֲשֶׁר – בְּאָדָם מְשֻׁלָּם נוֹצֵר.
בְּקֶשׁ אֶתְךָ לְסֹפֶד, לְשֹׂאת קִינָה,
כִּי הִיא הִלְכָה לְעַד, בְּלִי חֲנִינָה.

*

לְבִי נִכְלָא בְּאֵי נְטוּל תְּקוּהָ,
נִצּוֹר קִנְיָת עֵינַיִם לְבִנָּה.
בְּחוּף – צָבָא שֶׁל מְרַגְלִים, חוֹבָה
עָלָיו לְנוֹס, חֲיָיו בְּסִכְנָה.
לִכֵּן יֵצֵר פְּנֵי נוֹצוֹת־הֶרְהוּר,
אֲשֶׁר נוֹסְקוֹת אֶל־עַל, וְכֶף לְמַד
אֶתֵּן לְעוֹף, כְּמוֹ נֶץ כָּלוֹ אֲצוּר,
לְמִטָּה לֹא מִבֵּית אֶל הַמְּגֻמָּה.
אֶל שָׁמַי עֵינֶיהָ הוּא קָרֵב, וְשֵׁם
קִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַחֲמוֹת עָלוּ,
הַבְּעִירוּ אֵשׁ בְּכִנּוֹף נוֹצוֹת נִפְרָם,
הַתְּחוּלוּ לָלוּ יָגוֹן וְאִמְלָלוּת,
וְהוּא צָנַח, נִשְׁטַף בַּיָּם גּוֹעֵשׁ,
אֶךְ בְּשָׁמַיִם לֹא כָּבְתָה הָאֵשׁ.

*

מֵאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁסָּמַק אֶל הַמִּטָּה
עַתָּה שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ שֶׁל נִפְשֵׁי יִצְאָה,
וְזֶהְבֶּת קִרְנִים הַתְּגַלְתָּה
עַל הַתֵּבֵל, הָאִירָה בְּשִׁקִּיעָה.
הָאֲדָמָה הַתְּמִיָּה בְּקִנְיָה
אֶל הַבֵּל הָאוֹר בְּפֶה שְׁלָה,
עוֹלָם רָאָה, תִּהְיֶה הוּא לְמִשְׁמַע
צִלְלִיל עֹשֶׁב מִתְנַגֵּן לְכַף רִגְלָה.
אֶךְ פְּלִיאָתִי גְבֵרָה כְּשֶׁכְּמוֹ שְׁבִיט,
כּוֹכֵב הָאוֹר הִגִּיחַ מִמְרוֹם,
דּוֹמָה שֶׁהִרְקִיעַ מֵעֵינָה
הַבֵּיט וּמִלְאָכִים זְמַן לְקָרֵב.
אֵין עֵב, הִיָּה רַק בְּדִלָּח בְּאוֹר,
וּצְחוּק יִפְתָּה, וְאֲשֶׁר כֹּה כְּבִיר.